

15 декември 1932 г.

Снегът валеше от часове. По прозорците се плъзгаха снежинки, спираха на перваза и оформяха малки пейзажи, подобни на планините в далечината. Алберт Елинггам седеше на стол с твърде мека тапицерия, покрит с кадифе с цвят на слива. Часовник от зелен мрамор, поставен на масичка пред него, тиктакаше доволно. Освен тиктакането и пукането на огъня, не се чуваше звук. Снегът заглушаваше света.

– Досега трябваше да сме чули нещо – каза Алберт.

Говореше на Ленард Холмс Неър, който се беше излегал, завит с кожа, на диван в отсрещния край на стаята и четеше френски роман. Ленард беше художник и семеен приятел, висок и върлинест непрокопсаник, облечен със синьо кадифено сако. От две седмици те и другите бяха в частната болница в Алпите, гледаха снега, пиеха греяно вино, четяха и чакаха... Чакаха да се случи това, което беше започнало посред нощ. Лекарите и медицинските сестри веднага бяха отвели бъдещата майка в луксозното родилно отделение. Когато човек е един от най-богатите американци, може да ангажира цяла болница за раждането на детето си.

– Тайнствените дела на природата отнемат време – каза Лео, без да вдига поглед.

– Минаха почти девет часа.

– Алберт, стига си гледал часовника. Пийни си.

Алберт се изправи и пъкна ръце в джобовете си. Направи няколко крачки до един близък прозорец, после и до по-далечен, после се върна до първия. Гледката беше великолепна –

снегът, планината, островърхите покриви на алпийските вили в долината.

– Пийни си – каза Лео отново. – Звънни да ти донесат пиетие. Звънни със... звънящото. Зън-зън. Къде е звънчето?

Алберт отиде до камината и дръпна златната топка, закачена за копринена връв. Някъде в далечината се чу нежен звън. Секунда по-късно вратата се отвори и влезе млада жена, облечена в синя вълнена рокля, с безупречна престилка на медицинска сестра и с бяла шапчица на главата.

– Да, хер Елингам? – каза тя.

– Някакви новини? – попита той.

– Боя се, че не, хер Елингам.

– Имаме нужда от глювайн¹ – каза Лео. – *Er braucht etwas zu essen. Wurst und Brot. Käse.*²

– *Ich verstehe, Herr Nair. Ich bringe Ihnen etwas, einen Moment bitte.*³

Сестрата излезе от стаята и затвори вратата.

– Може би нещо се е объркало – каза Алберт.

– Алберт...

– Отивам там.

– Алберт – повтори Лео. – Бях инструктиран да седна върху теб, ако се опиташ да направиш това. Може да не съм най-атлетичният мъж на света, но съм по-едър и по-тежък от теб. Хайде да пуснем радиото. Ако искаш, може и да изиграем една игра.

Обикновено предложението за игра беше достатъчно, за да успокои Алберт Елингам на секундата, но той продължи да крачи из стаята, докато сестрата се върна с поднос, в който имаше две чаши с рубиненочервено греяно вино, нарязана наденица, хляб и сирене.

– Седни – заповяда Лео. – Изяж това.

Алберт не седна. Вместо това посочи към часовника.

– Този часовник – каза той. – Купих го онзи ден, когато бяхме в Цюрих, от търговец. Антика е. От осемнайсети век. Търговецът каза, че е бил на Мария Антоанета.

---

¹ Общо наименование за ароматно греяно вино в Германия, Австрия и Швейцария. – Б. пр.

² Той има нужда от нещо за ядене. Наденица и хляб. Сирене. (Нем.) – Б. пр.

³ Разбирам, господин Неър, ще ви донеса нещо. Един момент, моля. (Нем.) – Б. пр.

Постави ръце от двете страни на часовника и се втренчи в него, все едно очакваше да му проговори.

– Може би това е пълна глупост – каза Алберт и вдигна часовника. – Но за цената, която платих за него, трябва да е хубава глупост. Има и забавна тайна – скрито чекмедже отдолу. Обърни го. Има една издатина, натискаш...

На горния етаж нещо се раздвижи. Чу се крясък. Бързи крачки. Вик на болка. Алберт постави тежко часовника на масата.

– Май упойката е спряла да действа – каза Лео и погледна тавана. – Леле.

Чу се още врява – резките писъци на жена, която ражда.

Алберт и Лео излязоха от уютната стая и застанаха в много по-студеното преддверие в подножието на стълбището.

– Толкова зловещи звуци – каза Лео и погледна загрижено нагоре по стълбите. – Със сигурност има по-добър начин да се донесе живот на света.

Викове спряха. За няколко секунди всичко беше тихо, после се чу бебешки плач. Алберт прескачаше по две стъпала наведнъж и в бързането се подхлъзваше. В залата на горния етаж пред вратата на родилното стоеше млада жена, готова за идването му.

– Един момент, хер Елингъм – каза тя с усмивка. – Пъпната връв трябва да бъде прерязана.

– Кажете ми – каза той, останал без дъх.

– Момиченце, хер Елингъм.

– Момиченце – повтори Алберт и се обърна, за да погледне приятеля си.

– Да – каза Лео. – Чух.

– Момиченце. Предполагах, че ще е момиченце. Знаех си, че ще е момиченце. Имам си дъщеричка! Ще ѝ подаря най-голямата куклена къща на света, Лео. Ще може да се живее в нея!

Вратата се отвори. Алберт избута сестрата настрани и влезе в родилното. Беше тъмно – завесите бяха дръпнати и скриваха снега. Ароматът на живот – на кръв и пот – се смесваше с острата миризма на антисептик. Лекарят смени една дихателна маска, закачена на кука на стената, и нагласи нивото на газова бутилка. Една сестра изпразни в мивка бял съд от емейл,

пълнен с розова вода. Друга сестра свали мокрите чаршафи от леглото, а трета разпъна във въздуха чист чаршаф, който нежно се спусна върху жената отдолу. Сестрите обикаляха стаята, разтваряха завесите и на мястото на съдове с инструменти поставяха вази с цветя. Това беше грациозен, добре репетиран танц – след няколко минути родилното приличаше на хотелска стая. В крайна сметка, това беше най-добрата частна болница в света.

Алберт се беше концентрирал върху съпругата си Айрис. Тя беше прегърнала бебето, увито в жълто одеялце. Емоциите, бушуващи в Алберт, сякаш изкривяваха стаята. Колоните, които подпираха тавана, изглеждаха, все едно се навеждат към него, за да го хванат, ако падне, докато той отиваше при жена си и детето в ръцете ѝ.

– Прекрасна е – каза Алберт. – Необикновена е. Тя...

Гласът му замлъкна. Бебето беше яркорозово, със свити юмручета и затворени очички. Плачът му показваше, че осъзнава всичко. Дъщеря му беше самият живот.

– Тя е наша – каза Айрис тихо.

– Може ли да я прегърна? – чу се глас от другата страна на стаята.

Алберт и Айрис се обърнаха към жената на леглото. Лицето ѝ беше почервено и плувнало в пот.

– Разбира се! – каза Айрис и отиде при нея. – Разбира се, мила, разбира се.

Айрис нежно постави бебето в ръцете на Флора Робинсън. Флора беше слаба, все още под влиянието на упойката. Русата ѝ коса беше залепнала за челото. Сестрите я завиха с чаршафите и одеялата и ги затъкнаха около бебето в ръцете ѝ. Флора замига, удивена от малкото човече, което беше излязло от нея.

– Господи – каза тя и погледна към лицето на бебето. – Аз ли направих това?

– Справи се чудесно – отговори Айрис, докато отдръпваше няколко влажни кичура коса от челото на приятелката си. – Мила, ти беше чудесна. Наистина чудесна.

– Може ли да ми дадете един момент, моля ви? – каза Флора. – Да я подържа.

– Това е добра идея – каза сестрата. – Тя да я подържи. Това

ще помогне на бебето. Може би, хер Елингам, фрау Елингам, ще е добре да излезете. Само за момент.

Айрис и Алберт излязоха от родилното. Лео се беше върнал на долния етаж и двамата бяха сами в стаята.

– Тя не е казала нищо за бащата, нали? – попита Алберт тихо. – Помислих си, че може по време на...

Той махна с ръка, сякаш за да посочи деветте часа раждане.

– Не – прошепна Айрис в отговор.

– Това няма значение. Няма никакво значение. Ако той се появи, ще се оправим с него.

Сестрата излезе в залата. Носеше папка с формуляри.

– Извинете – каза тя. – Решили ли сте как ще се казва детето?

Алберт погледна към Айрис. Тя кимна.

– Алис – каза Алберт. – Името ѝ е Алис Маделин Елингам. Тя ще бъде най-щастливото момиченце на света.

* * *

ОТКЪС ОТ „ИСКРЕНО КОВАРЕН – УБИЙСТВОТА В АКАДЕМИЯ „ЕЛИНГАМ“ НА ДОКТОР АЙРИЙН ФЕНТЪН

След изчезването на жена му и дъщеря му и убийството на Долорес Епщайн, които са се случили по време на процеса срещу Антон Ворачек, Алберт Елингам не спрял търсенето. Убийството на Ворачек на стъпалата на съдебната зала не намалило устрема на Алберт Елингам, макар че, изглежда, единственият, който знаел къде е Алис, е бил мъртъв. Все някой е знаел нещо. Алберт Елингам не се и замислял за разходите. Участвал във всяко радиопредаване. Говорел с всеки политик. Бил готов да отиде навсякъде и да се срещне с всеки, който би могъл да знае къде е дъщеря му.

Но на 1 ноември 1938 г. полицията и ФБР претърсвали езерото Чамплейн за Алберт Елингам и Джордж Марш. Двамата излезли следобеда с лодката на Алберт, „Уондърленд“. Точно преди залез мощна експлозия прогърмяла из тихия Върмонт. Местните рибари скочили в лодките си, за да отидат на мястото. Когато стигнали, намерили останките на обречения плавателен съд – обгорели парчета дърво, изгорели възглавници,

изхвърлени във въздуха от взрива, малки месингови фитинги, въже. Намерили и нещо много по-зловещо – човешки останки, в същото състояние като лодката.

Телата на Алберт Елингъм и Джордж Марш не били извадени целите от езерото, но били открити достатъчно части от тях, за да се знае, че и двамата мъже са загинали.

Последвало незабавно разследване. Всеки имал своя теория за смъртта на един от най-богатите и най-великите хора в Америка, но в крайна сметка нищо не било разкрито. Вероятно Алберт Елингъм е бил убит от група анархисти. Действително, три отделни групи поели отговорност. След смъртта на Алберт Елингъм постепенно случаят с изчезването на Алис бил забравен. Нямамо го гласа на баща ѝ, който да казва името ѝ, нямамо го богатия бизнесмен, който да хвърля пари и да се обажда по телефона. Година по-късно започнала войната в Европа и тъжната съдба на семейството в планината била забравена заради много по-голяма трагедия.

През годините десетки жени твърдели, че са Алис Елингъм. Някои от тях били отхвърлени веднага – заради грешна възраст или грешни физически данни. Тези, които преминавали първоначалните тестове, се срещали с Робърт Макензи, личния секретар на Алберт. Макензи разследвал подробно всяко твърдение. Всичките се оказали лъжливи.

С годините интересът към случая се съживи – не само към Алис, но и към отвличането и към случилото се в онзи ужасен ден в езерото Чамплейн. Благодарение на напредъка в изследването на ДНК и модерните техники за разследване, може би все още е възможно да получим отговор.

Може би все още е възможно Алис Елингъм да бъде открита.

* * *

МЕСТЕН ПРОФЕСОР ЗАГИВА В ПОЖАР

„Бърлингтън Нюз“, онлайн

4 ноември

Айрийн Фентън, местна професорка от Катедрата по история към Университета във Вермонт, е загинала в пожар в

дома си вчера вечерта. Доктор Фентън, която живееше на Пърл Стрийт, преподаваше от двамадесет и две години. Написала е няколко книги, сред които „Искрено коварен – убийствата в академия „Елингъм“. Пожарът е започнал около 21,00 часа. Предполага се, че е тръгнал от кухнята.

Племенникът на професор Фентън, който живееше с нея, е пострадал леко...

1

Костите бяха на масата, оголени и бели като тебешир. Очните гнезда бяха празни, а устата – отпусната в гримаса, сякаш искаше да каже: „Да, това съм аз. Сигурно се чудите как съм се озовал тук. Забавна история е всъщност...“.

– Както ще видите, първата метакарпална кост на дясната ръка на господин Нелсън я няма. Заменена е с модел. В живота си, разбира се, той...

– Въпрос – каза Мъдж и вдигна леко ръка. – Как така пичът се е оказал скелет? В смисъл, тук. Знаел ли е, че накрая ще бъде в класна стая?

Пикс, доктор Нел Пиксуел, преподавателка по анатомия, съдебна антроположка и отговорничка за къща „Минерва“, спря. Беше преплела леко ръката си с тази на господин Нелсън, сякаш двамата обмисляха възможността да танцуват на бала.

– Ами – каза тя – господин Нелсън е бил дарен на „Елинггам“ при отварянето на академията. Мисля, че е дошъл тук с помощта на приятел на Алберт Елинггам, който е имал връзки в „Харвард“. Има немалко пътища, по които едно тяло може да стигне дотам да бъде използвано за обучение. Хора даряват телата си за научни цели, разбира се. Може би това се е случило, но подозирам, че случаят на господин Нелсън е друг. Предвид някои от материалите и техниките, използвани за свързването на костите му, мисля, че той е от втората половина на деветнайсети век. По онова време вземането на тяло

за научни цели е било по-свободно. Редовно са се използвали тела на затворници. Господин Нелсън вероятно е бил добре хранен. Бил е висок. Имал е всичките си зъби, което е рядкост за онова време. Не е имал счупени кости. Предполагам... но само предполагам...

– За обирание на гроб ли говорите? – попита Мъдж с интерес. – Откраднат ли е бил?

Мъдж беше партньорът на Стиви Бел за лабораторните упражнения. Висок над метър и осемдесет, детметъл фен, който носеше лилави контактни лещи със змийски зеници и черен суитшърт, натезал от петдесет значки на „Дисни“, някои от които – много редки. Често говореше за тях на Стиви, докато правеха дисекции на кравешки очи и други ужасни неща в името на образованието. Мъдж обичаше „Дисни“ повече от всеки, когото Стиви беше срещала, и мечтаеше да се занимава с аниматроника. Академия „Елингъм“ беше мястото, където деца като Мъдж бяха посрещани топло и с разбиране.

– Случвало се е често – каза Пикс. – Студентите по медицина са имали нужда от трупове. Хора, наречени възкресители... Сещате се, такива, които вдигат мъртвите. Те крадели трупове и ги продавали на бъдещите лекари. Ако господин Нелсън е бил стар скелет от „Харвард“, да, мисля, че е възможно да е бил откраднат от гроб. Това ми напомня, че трябва да го изпратя за ново свързване. Трябва му нова метакарпална кост, а и жиците тук, между хаматната кост, трикветрума и капитатната кост, трябва да бъдат заменени. Не им е лесно на скелетите.

За момент се усмихна, после трепна и потърка остриганата си почти до кожа глава.

– Стига сме говорили за метакарпални кости – каза. – Нека сега поговорим за другите кости в китката и ръката...

Стиви знаеше точната причина да се спре. Академия „Елингъм“ вече не беше място, на което човек да се шегува за скелети.

* * *

Когато Стиви излезе навън, студеният въздух я плесна през лицето. Великолепните червени и златисти листа на дърветата

бяха окапали, сякаш цялата гориста местност във Върмонт изведнъж беше решила да се отдаде на масов стриптийз.

„Стриптийз. Дървесен стриптийз. Голи дървета?“ Боже, колко уморена беше.

Нейт Фишер чакаше Стиви пред училищната сграда. Седеше на една от пейките, присвил рамене, и гледаше телефона си. Сега, когато беше захладняло, той с радост – или поне с това, което за него минаваше за радост – можеше да се навлече с купища огромни пуловери и шалове, докато се превърне в ходеща купчина от естествена и синтетична прежда.

– Къде беше? – попита той, вместо да я поздравя.

Даде ѝ кафе и поничка с кленов сироп. Поне Стиви предполагаше, че е такава. Много неща във Върмонт бяха с кленов сироп. Тя отпи голяма глътка от кафето и отхапа от поничката, преди да отговори.

– Трябваше да помисля за нещо – каза. – Разходих се преди часа.

– Вчера носеше същите дрехи.

Стиви погледна объркано надолу към торбестия си анцуг и черните си кецове.

– Спах с тях – каза, докато трохички падаха от поничката.

– Не си яла с нас от два дни. Никога не мога да те намеря.

Това беше вярно. Стиви от два дни не беше ходила в трапезарията. Вместо това, преживяваше с шепи суха зърнена закуска, взета от диспенсърите в кухнята, които обикновено изяждаше посред нощ. Заставаше до плота и протягаше ръка пред малкия отвор на диспенсъра, за да вземе поредната доза „Фрут Лупс“¹. Имаше смътен спомен, че предния ден намери и изяде един банан, седнала на пода в библиотеката, обградена с книги. Избягваше хора, избягваше разговори, избягваше и лични съобщения, за да живее изцяло в своите собствени мисли, защото мислите ѝ бяха много и трябваше да бъдат сложени в ред.

Три важни събития я бяха накарали да се откъсне така от света.

Първо, Дейвид Ийстман, който може би ѝ беше приятел, се беше погрижил да му разбият лицето в Бърлингтън. Беше

---

¹ Американска марка подсладена зърнена закуска с плодов вкус. Парченцата обикновено са във формата на пръстени. – Б. пр.

платил на нападателя за това. Качи видеозаписа на побоя в интернет и изчезна без следа. Дейвид беше син на сенатор Едуард Кинг. Сенатор Кинг беше помогнал на Стиви да се върне на училище, като условието беше тя да се погрижи Дейвид да е под контрол.

Е, не беше успяла.

Това само по себе си беше достатъчно, за да заеме ума ѝ, но в същата нощ съветничката на Стиви, доктор Айрийн Фентън, загина в пожар. Стиви и доктор Фентън, или само Фентън, както предпочиташе да я наричат, не бяха близки. Имаше едно хубаво нещо в този ужас – пожарът се беше случил в Бърлингтън. Бърлингтън не беше *тук*, в „Елингам“, а Фентън беше идентифицирана като професор в Университета във Върмонт. Затова смъртта ѝ не беше свързана с „Елингам“. Академията едва ли щеше да преживее още една смърт. В свят, в който всичко винаги се объркваше, смъртта на съветничката ѝ в пожар извън територията на кампуса беше едно от малкото неща в объркания нов живот на Стиви, които можеше да погледне от добрата страна. Това беше ужасен и егоистичен начин да мисли, но трябваше да бъде практична. За да разкриеш престъпление, трябва да се абстрахираш.

Всичко това щеше да ѝ е достатъчно, но най-важното, това, което се завъртя из ума ѝ като пумпал, беше...

– Не мислиш ли, че ще е добре да поговорим? – каза Нейт. – За всичко, което се случва. За всичко, което става сега.

Това беше подвеждащ въпрос. Всичко, което става сега...

– Да повървим заедно – каза тя.

Завъртя се и се отдалечи от училищните сгради, от хората, от камерите по стълбове и дървета. Искаше да е сигурна, че никой няма да чуе разговора ѝ с Нейт, а и че никой няма да види какво ще причини на поничката. Беше гладна.

– Расрифх слчя – каза тя, докато отхапваше от поничката.

– Какво?

Тя преглътна.

– Разреших го – каза. – Случая „Елингам“.

– Знам – отговори той. – За това трябва да поговорим. За това и за пожара, и за всичко друго. Господи, Стиви.

– Връзва се – каза тя, докато вървеше бавно. – Джордж Марш, човекът от ФБР, който е защитавал Елингам... Той е

познавал къщата, знаел е всеки график, знаел е кога идват парите, знаел е навиците на семейството... Можел е да планира отвлечане. Ето какво е станало...

Тя хвана Нейт под ръка, смени посоката и го поведе към Голямата къща, която беше най-хубавата сграда в кампуса. През трийсетте години в нея са живели семейство Елинггам. Днес тя беше център на училищната администрация и място за балове и други събития. Зад нея имаше градина, оградена със стена. Стиви отиде на автопилот до познатата врата в стената и я отвори. Това беше Потопената градина, наречена така, защото някога е била изкуствено езеро и огромен плувен басейн за Айрис Елинггам. Алберт Елинггам го пресушил след изчезването на дъщеря си, защото някой му казал, че може тялото ѝ да е на дъното. Оказало се, че не е там, но езерото не било напълнено отново. Останало си голяма тревиста дупка в земята. В средата, върху странен малък хълм, който някога е бил остров, имаше стъклен купол. В този купол Доти Епщайн беше намерила съдбата си. Под него Хейес Мейджър беше намерил смъртта си.

– Така – каза Стиви и посочи. – Доти Епщайн седи в този купол, четете си книжка за Шерлок Холмс и не пречи на никого. Изведнъж се появява човек. Джордж Марш. Никой от тях не очаква другия, а от всичките ученици в „Елинггам“ Марш попада точно на най-гениалната, а и тази, чийто чичо е в Ню-Йоркската полиция. Доти знае кой е Марш. Целият план на секундата отива по дяволите, защото Джордж Марш среща Доти в купола. Доти знае, че ще се случи нещо лошо, затова оставя следа в книгата за Шерлок Холмс. Прави каквото може, за да стане ясно кого е видяла, а после умира. Но успява да го посочи. Превъртаме напред...

Стиви се обърна по посока на къщата, към каменния вътрешен двор и стъклената врата на стаята, която е била кабинетът на Алберт Елинггам.

– Алберт Елинггам прекарва следващите две години в търсене на дъщеря си. Нещо... *Нещо* раздвижва паметта му. Той се замисля за Доти Епщайн и за знака в книгата. Изкарва магнитната жица, на която я е записал. Знаем, че е направил записа, защото е бил на бюрото му в деня на смъртта му. Изслушва го. Осъзнава, че Доти може да е разпознала Джордж Марш. Замисля се...

Стиви почти виждаше как Алберт Елингъм крачи из кабинета си, как ходи по скъпите килими от коженото кресло до бюрото си, как гледа зеления мраморен часовник върху рамката на камината, как се чуди дали това, за което се е сетил, е истина.

– Написва гатанка, може би за самия себе си, за да провери дали наистина вярва в това? „Къде търсиш човек, когото никога не го е имало? Винаги на стълбище, но никога на стълба.“ Подказвал, че трябва да махнем „stair“ от „staircase“¹. Кой винаги работи по случай? Детектив. Кой е човек, когото никога го няма? Човекът, когото си наел да разследва, този, който винаги е бил до теб. Този, за когото не се замисляш и когото не забелязваш...

– Стиви...

– А след това, в онзи следобед, той отива с Джордж Марш на езерото и лодката експлодира. Хората винаги са подозирали анархистите за това, защото те вече са се опитвали да го убият преди, и всички си мислят, че те са отвлекли дъщеря му. Само че няма как да е това. Един от двамата е предизвикал взрива на лодката. Или Джордж Марш е знаел, че всичко е приключило, и е убил и двамата, или Алберт Елингъм се е изправил срещу него и е направил същото. Но се е свършило там. А аз знам, че похитителят на Алис не е Искрено коварен, защото онази бележка беше написана от ученици тук, вероятно като шега. Цялото нещо просто беше купчина глупости, излезли от контрол. Бележката е била шега, после отвлечането се е объркало и са загинали толкова хора...

– Стиви – каза Нейт и върна приятелката си в настоящето, на студената и блатиста трева, върху която бяха застанали.

– Фентън – отговори Стиви. – Тя вярваше, че към завещанието на Алберт Елингъм има допълнение, обещаващо богатство на този, който открие Алис. Това си е глупава конспирация, но тя вярваше в нея. Казваше, че има доказателство. Не съм го виждала, но тя каза, че го има. Беше истински параноична. Записваше всичко само на хартия. Пазеше бележници в стари кутии от пица. Имаше стена на конспирацията. Сгло-

---

¹ На английски „staircase“ означава „стълбище“, „stair“ – „стълба“, а „case“ – „дело“ или „случай, по който работи полицията“. – Б. пр.

бяха някакъв огромен пъзел. Обадих ѝ се, за да ѝ кажа за какво съм се сетила, а тя каза, че не може да говори, защото „хляпето е там“. А после *къщата ѝ изгоря*.

Нейт потърка главата си уморено.

– Има ли *някакъв* шанс пожарът да е инцидент? – каза той. – Моля те, кажи ми, че има.

– Ти как мислиш? – попита тя тихо.

– *Аз* ли как мисля? – отговори Нейт и седна на една от каменните пейки в края на Потопената градина.

Стиви седна до него. Студът от камъка мина през дрехите ѝ.

– Мисля, че не знам какво да мисля. Обикновено не вярвам в конспирации, защото повечето хора са твърде некоординирани, за да изпълнят огромен и сложен заговор. Но мисля и че ако куп странни неща се случват на едно място, по едно време, може би има възможност тези неща да са свързани. Хейес загина, докато правехте онова видео за случая „Елингъм“. Сега и съветничката ти е мъртва. Тя ти помагаше за проучването на случая, а е загинала точно когато си ѝ казала, че си разкрила извършителя на Престъплението на века. Всичко това са ужасни инциденти, а може и да не са, но нямам повече идеи, а ми трябва енергия, за да мога да откача по-ефективно. Това помага ли?

– Не – отговори Стиви и погледна нагоре към сиво-розовото небе.

– Ами ако... Изслушай ме. Ами ако кажеш на властите *всичко*, което знаеш сега, и оставиш работата на тях?

– Само че аз не знам нищо – каза Стиви. – Това е проблемът. Трябва да науча повече. Ами ако всичко е свързано? Трябва всичко да е свързано, нали? Айрис, Доти, Алис, Ели и Фенгън.

– *Трябва* ли?

– Трябва да помисля – каза тя и прокара ръка през късата си руса коса.

Сега косата ѝ беше изправена нагоре. Стиви не се беше подстригвала, откакто пристигна в „Елингъм“ в началото на септември. Беше отрязала малко в банята, в два сутринта, но беше стигнала едва до половината, когато вече не виждаше добре, и сега над едното ѝ око имаше голям кичур, който често се изправяше право към небето като гребен на ядосано кака-

ду. Беше си изгризала ноктите и макар че училището разполагаше с пералня, ходеше все с един и същ непран суитшърт почти всеки ден. Губеше контрол върху собственото си тяло.

– Тогава какво планираш? Да се разхождаш непрекъснато, да не ядеш и да не говориш с никого?

– Не – каза тя. – Трябва да направя нещо. Имам нужда от още *информация*.

– Добре – каза Нейт с пораженски тон. – Къде можеш да намериш информация, която не е опасна или лъжлива?

Стиви замислено сдъвка кожичка от пръста си. Това беше добър въпрос.

– Върни се в настоящето – каза Нейт. – Тази вечер Джанел ще ни покаже пробното пускане на машината си. Притеснява се, че няма да дойдеш.

Разбира се. Докато Стиви се луташе в собствения си ум, животът продължаваше. Джанел Франклин, най-добрата ѝ приятелка и съседка по стая, беше прекарала цялото си свободно време в училище в изработване на машина за състезанието „Сендел Уаксман“. Беше я завършила и искаше да покаже на най-близките си приятели пробното пускане. В лабиринта на ума си Стиви си спомняше поне това – *довечера, осем, машина*.

– Да – каза тя. – Ще дойда. Разбира се. Ще дойда. Сега трябва да помисля още.

– А може би трябва да се прибереш, да си починеш, да си вземеш душ или нещо такова? Защото не мисля, че си добре.

– Това е – каза тя и тръсна глава. – Не съм добре.

– Чакай, какво?

– Трябва ми помощ – каза Стиви с усмивка. – Трябва да поговоря с човек, който обича предизвикателствата.